

Slesvigske Infanteri-regiment under Englandskrigene

Fyenske Infanteri-Regiment, som var grundlagt i 1778 havde fået garnison i Slesvig, og fik derfor navneforandring til Slesvigske Infanteri-Regiment ved kgl. resolution af 28. januar 1785. Chef blev den 48-årige oberstløjtnant Ludvig Friedrich Baron v. Manchenheim, kaldet v. Bechtolsheim.

I henhold til hærplanen af 1785 bestod Slesvigske Infanteri-Regiment af 10 kompagnier, nemlig 2 grenadér-kompagnier og 8 musketér-kompagnier. Sammen med Dronningens Livregiment i Glückstadt kom Slesvigske Infanteri-Regiment til at danne en brigade; hvert regiments 8 musketér-kompagnier udgjorde 2 batailloner, mens de to grenadér-kompagnier fra hvert regiment ved tropesamlingerne forenedes til en grenadér-bataillon (altså i alt 5 bataillioner).

Som følge af den udenrigspolitiske situation omkring år 1800, efter at Danmark i januar 1801 havde tiltrådt det væbnede neutralitetsforbund, måtte man være forberedt på et eventuelt angreb på Danmarks sydgrænse. Feltmarskal Prins Carl fik overdraget kommandoen over det Danske forsvar i dette afsnit, og under sig fik han et korps formeret i brigader og sammensat af de i hertugdømmerne garnisonerede regimenter. I dette korps indgik Slesvigske Infanteri-Regiment i den brigade, der blev kommanderet af regimentets gamle kommandør, generalmajor v. Bechtolsheim. Afmarchen fra garnisonen fandt sted i marts 1801, og Slesvigske Infanteri-Regiment var blandt de tropper, der skulle besætte kysterne, og navnlig Elb-kysten fra Altona til Elbmundingen. Hamborg var neutralt område, men da den i høj grad var centrum for engelske interesser og engelsk skibsfart, blev det alligevel besluttet at besætte den. Omkring 1. april 1801 besattes Hamborg og den hamborgske digepost af danske tropper. Slesvigske Infanteri-Regiment var indkvarteret i Hamborgs nordlige forstad Eppendorf. De danske tropper blev trukket tilbage fra Hamborg den 25. maj 1801; derefter lå Slesvigske Infanteri-Regiment indtil 5. august i Ütersen, men var den 10. atter tilbage til garnisonen i Slesvig by.

11. juni 1802 kom den nye værnepligtsordning, hvorefter alt mandskab skulle tilvejebringes ved udskrivning i bondestanden, men de hvervede folk svandt først efterhånden som deres kapitulatid (kontrakter) udløb.

Ved en ny hærordning af 8. maj 1805 erstattedes det ene grenadér-kompagni af et jægerkompagni.

I årene 1805 og fremefter var regimentet ofte delt og havde opgaver mange steder i landet. I oktober 1805 opstilledes et kampberedt korps på 20.000 mand i Hertugdømmerne. Omtrent samtidig sendtes en afdeling til Tønning for at opretholde orden.

I begyndelsen af 1806 tiltrådte oberst Gustav Adolph v. Vahrendorff som Regimentschef.

Da englænderne havde bombarderet København i september 1807 og kanonbådskrigen så småt begyndte, var der brug for tropper overalt i landet, og en skønne dag fik Slesvigske Infanteri-Regiment ordre til at rykke til Falster.

Heller ikke under denne bevægelse var regimentet samlet. 2. bataillon var allerede i september gået nord på til Jylland; det lå i Kolding og havde vagttjeneste på Slottet for kong Christian den Syvende, som på sin flugt fra hovedstaden boede her et stykke tid. Da ordren til forlægningen til Falster kom midt i oktober, marcherede bataillon over Fyn til Langeland, hvorfra den overskibedes til Lolland. Her samledes den kort efter med 1. bataillon, som kom til øen ad søvejen sydfra. Bataillon skulle i Tønning og Husum snarest afløses af landeværnsstyrker og marchere via Rendsborg, Kiel, Lütjenborg, Oldenburg og Heiligenhafen til Burg på Femern, hvorfra transporten til Lolland skulle foregå.

Komplet skarp ammunition samt brødvogne og krudtvogne skulle medbringes, men ikke regimentets kanoner. Ved ankomsten til Lolland udleveredes til de 4 kompagnier 560 nye infanteri-geværer med koniske fænghætter. Herefter var kun Slesvigske Infanteri-Regiments grenadérkompagni tilbage i Hertugdømmet; det havde en tid ligget i Flensborg, men beordredes nu til Slesvig, hvor det skulle danne dækning og gøre vagttjeneste. Et par måneder efter ankomsten til Lolland, hvor regimentet bl. a. stillede vagt ved Frederiksdal, da prinsen af Pontecorvo, Bernadotte boede her på gennemrejse til Heiligenhafen, marcherede Slesvigske Infanteri-Regiment videre til Falster, der skulle blive dets faste tilholdssted en lang tid fremover. Regimentsstaben og et kompagni kom til at ligge i Nykøbing, mens de øvrige kompagnier fordeltes rundt over hele øen og iøvrigt i nogen grad flyttedes af og til, eftersom der nu var brug for dem til besætning og arbejde.

En af styrkens første opgaver var at skabe et system af faste stillinger til værn mod angreb på kysterne; Lolland-Falster var dengang som næsten altid senere fuldstændig blottet i forsvarsmæssig henseende, så her var noget at indhente. Hør blot hvad Slesvigske Infanteri-Regiment måtte klare i foråret 1808, så snart vejret tillod den slags arbejde: Én officer med 4 underofficerer og 100 mand blev sendt af sted for at istandsætte en redoute på Ulfshale på Møen, og en nøjagtig lige så stor styrke fik til opgave at anlægge en redoute på Hestehoved kyst på Falster. Et endnu større kommando, 1 officer, 4 underofficerer og 125 mand skulle anlægge en redoute ved Guldborg færgested på den sjællandske side, en lidt mindre styrke afgik for at bygge et batteri ved Sundby sund på Lolland, og endelig skulle 1 officer og 2 underofficerer med 40 mand anlægge et batteri ved Taars færgested på Lolland.

Kort efter ankomsten til Falster blev styrker af regimentet stillet overfor en ikke helt behagelig opgave: At få hold på den del af spaniolerne, der befandt sig her eller passerede her fra Sjælland. Spaniolerne var, omkring 15.000 mand stærke, i to divisioner sendt til Danmark for sammen med franske tropper under Bernadotte at tage del i det angreb på Sverige, der planlagdes i foråret

1808. Men angrebet blev ikke til noget, og spaniolerne gjorde oprør mod franskmændene, så situationen nærmest blev kaotisk. De måtte samles sammen, afvæbnes og førtes lidt efter lidt til Holsten og derfra videre, men det kunne ikke forhindres, at mange af dem under transporterne flygtede og gik over til englænderne. Hvor godt tjent disse så var hermed, er en anden sag.

Planerne om et felttog mod Sverige spøjte stadig, og som led i disse fik Slesvigske Infanteri-Regiment i januar 1809 ordre til at marchere fra Falster til Sjælland og gik den 24. januar ved Gaabense over isen til Vordingborg. I egnen ved Fakse, hvor staben lå, gik det i kantonnement og besatte batterierne ved Strandegård og Rønneklint. Men den hårde, langvarige vinter, som skulle have gjort det muligt at sætte angrebet mod Skåne ind ved at gå over isen, udeblev, og aktionen måtte opgives. Slesvigske gik den 11. maj til sine gamle kvarterer på Falster, hvor det hørte under 4. armé-division, general Kardorff.

Fjenden så man aldrig noget til, og kantonnementet bestod for størstedelen i besætningstjeneste ved Falsters østlige og sydlige kystbatterier. Naturligvis opretholdtes et vist beredskab, men i det store og hele levede regimentet regelmæssigt som befandt det sig i sin garnison. Der blev holdt mange øvelser, både kompagni- og bataillonsvis, og også feltmanøvrer i den større stil. Om vinteren arrangeredes undervisning på forskellig måde, ligesom der blev holdt faglige forelæsninger for befalingsmændene. Den eneste virkelige afveksling i denne noget trivielle tilværelse indtraf, når styrker af regimentet blev indblandet i kaper-foretagender.

Den 27. april 1815 ophørte regimentets kantonnement på Falster. Der var stor og hjertelig afsked i Nykøbing, da styrkerne i både fra broen sattes over til Lolland. Det var 5 års tilknytning, der nu ophørte for stedse, og regimentet takkede i smukke ord: "Det Slesvigske Infanteri-Regiment kan ikke undlade ved dets afmarch fra Falster at bevidne denne øs beboere sin inderligste taknemlighed for al den forekommenhed, gæstfrihed og venskabelighed, hvormed de have gjort dette nu mere end femårige ophold der så behageligt i enhver henseende, og sine vemodige følelser ved at forlade et sted, hvor dette har modtaget så mangfoldige beviser på venskab, og hvor det stod i så mange venskabelige forbindelser, som altid vil gøre dets erindring behagelig og uudslettelig".

Uniformen efter 1785

Kortskødet rød kjole med lyseblå rabatter med hvid kant, krave, opslag og hvidt underfoer, gule knapper og hvide lange bukser. Fodbeklædningen var sorte støvletter til soldaterne, mens officererne bar støvler til knæene. Hovedbeklædningen var trekantede hatte.